

NO99

teater | www.no99.ee

Ometi, ometi

jaanuar-veebbruar 2014

NO53

Kadunud sõbra juhtum

Eelmaa/Ulfsak

Asi on usus. Usus, et kui sõprus on sõlmunud, see ka jätkub, hoolimata ka eluks võimatutest oludest. Armastus, mis on loomulikult kõige alus, kerkib iseenda jätkamiseks sobivaid auke otsides purustava orkaanina kõigi kohale. Hoolimata isegi tagajärgedest. Nagu öeldakse, armastuses ja sõjas on kõik lubatud. Sõprus, armastuse sohilaps, jääb alati kohmetult varju. Pigem vaikima, kui lobisema. Pigem andestama, kui oma taga nõudma. Pigem kannatama, kui sõdima. Huvastijätt on sõpruse vapp enam kui armastuse oma. Seal kus armastus kaotab bioloogia kaitsevalle rünnates, taandub lüüasaanuna, jääb laastatud maale sõprus. Vahel üksi, vahel koos. Kaotajaid seob alati rohkem, kui võitjaid. Neid seob allajäämise süü nukrad koridorid, kus jalutatakse paari-kolmekaupa, räägitakse tasa, kostab summutatud naeru ja sordiini all sosistatud pihtimusi. Suud naeravad hääletult, pead vanguvad ootamatusi kuuldes. Nagu kirikus, kus kõik sisenejad tõmbavad isiklikku ruumi pisut koomale. Üle kõige käsi laiutava Bourne 'i ülemvõimu ja ultimaatum ees. Lihtsalt pole vaja ärbelda. Instinkt tõmbab end pisut rulli, annab teed rahulikule kuuletumisele üksteise rõõmule ja murele. Ukse taha jääb sõjakamraadlus, dramaatilised karjed verise venna laipa sikutades ja käsi murdes. Kaob tüütu mõõduvõtmine ja üksteise munnimõõtmine pissuaari taga seistes. Küünal põleb, tee aurab, papihärja sumiseb kantslis. Kiiret pole kuhugi.

Lavastaja Juhan Ulfsak (Von Krahli Teater)
Dramaturg Taavi Eelmaa (Von Krahli Teater)
Kunstnik Kairi Mändla
Muusikaline kujundaja Hendrik Kaljujärv

Laval Marika Vaarik, Mirtel Pohla, Gert Raudsep, Rasmus Kaljujärv ja Lauri Lagle

Esietendus 18. jaanuaril Teatris NO99

**Etendused 20/21/23/24/25 jaanuaril ja 22/25/26 veebruaril
23. jaanuari etenduse eel räägib lavastusest dramaturg**

NO60

Iga eht südamelöök

Liiv/Ojasoo/Semper/trupp

Suure osa päevast ajate asju, ootate kellegi meili, loete ajalehtedest kellegi teise mõtteid või seisate kuskil sabas. Tavalised asjad. Suure osa elust – aga võib-olla just see ongi inimese põhiseisund – täidab mingi silo, vuugitäide, makroflex. Ja selle kõige vahel – ehtsus. Vastuvaieldamatu puhas emotsioon. Harvade terade kaupa. Võib-olla on see nii just tänapäeval, mil tehnilised vahendid tahavad täita iga su tajuks vaba hetke? Või vastupidi – äkki püüdlus emotsioonide puhtuse, südamelöögi ehtsuse poole ongi see, mis meid üha killustuvate tarbijavalikute maailmas veel tõeliselt ühendab?

Juhan Liivist räägitakse ju, et vastu lõppu oli tal selgust vaid kord päevas. Mõneks minutiks. See-eest olid need üksikud minutid nii ehtsad, et korvasid kõik muu. Siis kirjutas ta luulet. Tema südamelöögi ehtsus on see, mis kandub luules edasi ja milles meie ennast ära saame tunda. Luule säilitab emotsiooni puhtal kujul nagu moosipurk mullusuvise päikese sõstrapõõsaste kohal, mis muidu kaoks argisuse uttu.

„Iga üht südamelöök“ üritab võimatut – üritab tõlkida luulet, selle emotsionaalset ehtsust lavalisse vormi. Luule on tõlkimatu. Kuid siin on konks. Nii nagu luule ei ole ainult tähed ja sõnad paberil, ei saa ka luule lavaline vorm olla pelgalt need sõnad laval. Midagi on veel, milles iga südamelöök oleks ehtne.

Autorid Ene-Liis Semper, Tiit Ojasoo ja NO99 trupp
Lavastajad Ene-Liis Semper ja Tiit Ojasoo
Laval NO99 trupp

Etendus kestab üks tund ja 45 minutit, ilma vaheajata.

Etendused 28/29 jaanuaril

28. jaanuari etenduse eel räägib lavastusest dramaturg

NO57

Enesetapja

Erdman/Ojasoo/Semper

Venemaa 1928ndal aastal. Verinoor näitekirjanik Nikolai Erdman libistab kõigile tõelistele komöödiatalentidele omase tagasihoidlikkusega ajastu kuulsaimate lavastajate lauale oma „Enesetapja“. Revolutsioonist on juba mõnda aega möödunud ja nutikas dramaturg sõnastab paradoksi, et uut elu võib olla keeruline ehitada, kui inimesed on endised. „Enesetapja“ tabab märki. Korüfeed on vaimustuses, tsensorid haaravad palderjani järele. Aga ehkki ka näidendi ajastu on põnev, ei ole ta huvitav pelgalt iseendana. Erdman on meie kaasaegne.

Milliste iroonia peensusteni jõuab Erdman oma särava dialoogiga. Millised suurejoonelised tegelased ja uskumatud olukorrad. „Sellel näitekirjanikul on lavalise aja suhtes absoluutne kuulmine,“ ütles Ojasoo kord proovis. Ei ühtegi stilistilist fopaad. Kõik on tõhus ja idee teenistuses. Ja millise idee! „Uus Gogol!“ hüüdis Stanislavski kukkuvat näpitsprilli püüdes ja õhku ahmides, kui ta „Enesetapjat“ luges. „Ma ei ole sellest näidendist just eriti kõrgel arvamusel,“ püüdis Stalin oma Erdmani groteskinooltest tabatud uhkust bürokraatliku põlgusega varjata. Raske oleks leida teravmeelsemat näidendit elust pidevate manipulatsioonide labürindis ja inimese trotslikust püüdest säilitada õigus isiklike emotsioonide tõe. Küllap just seepärast on selle näidendi saatus olnud täis lavastuste ärakeelamisi, üks legendaarsem kui teine.

Lavastaja Tiit Ojasoo, kunstnik Ene-Liis Semper
Laval Jaanika Arum, Markus Dvinjaninov, Marian Heinat,
Linda Kolde, Rea Lest, Jörgen Liik, Roman Maksimuk,
Veiko Porkanen, Helena Pruuli, Jarmo Reha, Reimo Sagor,
Simeoni Sundja, Ragnar Uustal, Kärt Tammjärvi ja Linda Vaher
Lavakunstkooli XXVI lennust.

Etendus kestab kolm tundi, ühe vaheajaga.

**Etendused 31. jaanuaril ja 1/3/4 veebruaril Vene Teatris
3. veebruari etenduse eel räägib lavastusest dramaturg**

NO58

Ilona. Rosetta. Sue

Kaurismäki/Dardenne/Kollek/Nübling/Semper

Lavastaja Sebastian Nübling

Kunstnik Ene-Liis Semper

Muusikaline kujundaja Lars Wittershagen

Valguskujundaja Stephan Mariani

Õigupoolest on see tekst eksitav, sest ei jaanuaris ega veebruaris seda lavastust ei mängita. Õigemini – mängitakse, kokku koguni üheksal korral –, aga mitte Tallinnas. Mitte Kalamajas Salme kultuurikeskuses nagu tavaliselt. Veebruaris on „Ilona. Rosetta. Sue“ algul laval Münchner Kammerspieles ja pärast Brüsselis minimalistliku nimega teatris KVS. Need tähed on lühendiks sõnadele (kurguhäälikud valmis!) Koninklijke Vlaamse Schouwburg ehk Kuninglik Flaami Teater ehk nagu teda veel nimetatakse – Brüsseli linnateater. KVS on üks selle lavastuse kaasprodutsente ja veebruaris on Mirtel Pohla, Wiebke Puls, Marika Vaarik, Starlette Mathata ja Sylvana Krappatsch Brüsseli laval. Ja ehkki see kõik kõlab suurejoonelisel ja rahvusvaheliselt ja ongi seda, on Ilona, Rosetta ja Sue endiselt töötud naised Euroopas ja see on nende naiste emotsioonide jõud võitluses kõige kiuste enda eest ja nähtamatute käte vastu, iga päev, mis teeb nad suureks.

Laval Mirtel Pohla, Marika Vaarik, Rasmus Kaljujärvi, Gert Raudsep (Eesti) ja Steven Scharf, Wiebke Puls, Sylvana Krappatsch, Jochen Noch (Saksamaa) ja Starlette Mathata (Kongo).

Etendus kestab üks tund ja 55 minutit, ilma vaheajata.

NB! Laval suitsetatakse.

Etendused 31. jaanuaril ja 1/2/3 veebruaril Münchner Kammerspieles ja 11/12/13/14/15 veebruaril KVS-is Brüsselis

NO59

samm lähemale

Kangro/Lehmen/Kerikmäe

Koreograaf Mart Kangro töid iseloomustab ehk enim see harv anne, et tema lavastuste vorm ongi see, mida ta sõnumina öelda tahab. See tähendab eelkõige ülimat puhastatust ja lihvitust. Nad ei vaja targutavat seletuskirja või plinkivat pakendit. Nad ei vaja sõnu. Asi ei ole selles, et see sõnum oleks sõnadest kuidagi suurem või väiksem või tähtsam – ta on lihtsalt teisest materjalist.

Me suhtleme enamasti inimestega, keda me juba tunneme. Liigume enamasti ruumides, mis on meile juba tuttavad ja kus me teame, mis juhtub selles koridoris vasakule pöörates. Sööme toite, mille maitset me teame ette. Kuulame muusikat, mille esimesed taktid on meile mõnusalt kõrvadesse kulunud. Ja siis on teised inimesed, teised ruumid, asjad, olukorrad. Justkui siinsamas, aga mujal. Just neile teebki Mart Kangro „samm lähemale“ sammu lähemale.

Lavakunstkooli XXVI lennu poisid püüavad koos publikuga uuristada neid emotsionaalseid kaitsemüüre, mis meid üksteisest ja ebatavalisest eraldavad. Selle käigus nad tantsivad, räägivad, naeratavad, vaikivad ja lihtsalt on. Parimatel etendustel – aga maksimalistist Kangro loodud lavastuse puhul tähendab see iga etendust – tekitab ruumi füüsiliselt tajutav poeetika.

Idee ja lavastus Mart Kangro (featuring Thomas Lehmen)
Helikujundus ja dramaturgiline abi Taavi Kerikmäe

Laval Markus Dvinjaninov, Jörgen Liik, Roman Maksimuk, Veiko Porkanen, Jarmo Reha, Reimo Sagor, Simeoni Sundja ja Ragnar Uustal Lavakunstkooli XXVI lennust

Etendus kestab kaks tundi ja 20 minutit, ühe vaheajaga.

Etendused 11/12 veebruaril

11. veebruari etenduse eel räägib lavastusest dramaturg

NO54

Kolmapäev

Lagle

Kolmapäev on kuskil seal keskel – päev, mil võib olla tunne, et elu lipsab mööda nagu põldhiir ja rohuliblegi ei liigu. Just selle tavalisuse pärast sai temast selle lavastuse pealkiri. Proovide ajal rääkis Lagle helgusest. Et kuidas ta tahab leida argielus helgust. Sellist, mis oleks puhastatud, aga suhkurdamata ja mitte argisus oma raskustes ja rutiinis.

Uudiste ajaks on inimesed kodudes ja sellest unumiseni jääv aeg on nende oma. Seal nad siis on. Miljonid individualistid. Inimesed. Elavad. Mida nad selle ajaga teevad? Hingavad. Teevad süüa. Söövad. Pesevad. Võtavad tablette. Istuvad diivanitel. Mõtlevad. Banaalsus, muidugi. Aga midagi on veel. Midagi, mis on vaatajale nii lähedal, et ei paista selle argisuse keskelt väljagi, aga mis peab seal kuskil siiski olema, reaalsusesse lahustunult. Mis toimub sel hetkel kõigi nende inimeste sees? See on suurem müsteerium kui see, kas Marsil on elu. Kui seda siseelu õnnestuks kontsentreerida ja puhtal kujul lavastada.

Lavastajana on Laglel erakordne anne jälgida – jälgida inimesi nende tavakäitumises ja üldistada sellest välja kunstiteos. Kusjuures vähe on lavastajaid, kes seavad oma lavastustes niivõrd esiplaanile näitleja. „Kolmapäevas“ on laval neli tõeliselt draamatilist naisnäitlejat. Näitlejad ise räägivad Lauri lavastusi seestpoolt kirjeldades mingist erilisest vabadusest.

Lavastaja ja kunstnik Lauri Lagle
Muusikaline kujundus Mihkel Tomberg, trupp, Hendrik Kaljujärv
Kostüümikunstnik Ene-Liis Semper
Valguskujundus Siim Reispass

Laval Eva Klemets, Inga Salurand ning külalistena Kaie Mihkelson (Eesti Draamateater) ja Mari Abel (Von Krahli Teater)

Etendus kestab üks tund ja 40 minutit, ilma vaheajata.

Etendused 14/15/17 veebruaril

17. veebruari etenduse eel räägib lavastusest dramaturg

NO65

Suur õgimine

Lagle/Kõiv

Neli inimest saavad kokku ja täidavad oma kauaaegse südamesoovi. Nad täidavad selle tseremoniaalselt. Täpselt läbimõeldud detailidega. Suursuguselt – nii nagu on kohane tõeliselt olulisele sündmusele inimese elus. Elurõõmuga – ehkki selleks südamesooviks on korraldada viimane söömaaeg. Päril viimane. Pärast seda on lõpp. Edasi on ainult vabadus. Tung kirgedes vabaduse poole ja vabaduse poole kirgedest ongi selle lavastuse põhiteema.

See lavastus on võimas *Gesamtkunstwerk*, milles helimaastikud, kulinaarsed hõrgutised, näitlejate mäng ja uusi mõttemaailmu avavad monoloogid sulanduvad ühtseks kunstiteoseks. „Suurt õgimist“ võib vaadata mitmeti. Võib vaadata kui ühiskondlikku kriitikat hullunud tarbimismaailma aadressil, kus ostukeskuses kliendi instinktide juhtimise parateadusega tegelevad terved instituudid. Või kitsamalt kui kommentaari ühele väikesele ühiskonnale, mis on väljunud ühest orjusest, et naudingut ja elurõõmuga suunduda teise, isiklikumate tungide omasse. Lavastust võib vaadata ka mitte kui kriitilist näpuviibutust, vaid vastupidi – kui apoteoosi inimese võimele tahta. Aga seda lavastust võib vaadata ka kui meditatsiooni Vana Testamendi keelumaailma ja Uue Testamendi andestuse erinevustest. Või kui nelja suurepärase näitleja kübaratrikki.

Paljud on märganud Lauri Lagle erilist annet lavastajana rütmistada lavalist aega. Tema lavastustes aeg tiheneb ja hõreneb ja pärast oled üllatunud kui kiirelt või aeglaselt etenduse aeg tegelikult möödus. See on hõrk teatriime ja Lagle on võlur, ütleks romantilisemad teatrigurmaanid.

Lavastaja Lauri Lagle

Kunstnik Laura Kõiv

Laval Marika Vaarik ja Eva Klemets ning külalistena Priit

Võigemast (Tallinna Linnateater) ja Margus Prangel

Etendus kestab üks tund ja 50 minutit, ilma vaheajata

Etendus 28. veebruaril

Ükskõiksusest

„Ma lihtsalt ei jaksa hoolida!“ hüüdis ta üle kabineti. Ma mäletan, ta rõhutas miskipärast iga silpi eraldi. Siis puhkes ta naerma, nagu ikka tehakse, kui emotsioonid lähevad pisut üle salongikõlblikkuse piiri. Ma töötasin tollal ühes teises teatris. Meie ühises kabineti oli Pätsu-aegne väärikas mööbel, klaasplaatidega lauad ja vist isegi lühter. Ehe emotsioonipuhang mõjus selles keskkonnas peaaegu kohatuna. Ma ei mäleta enam, mille kohta see sümpaatne kolleeg nii hüüdis, aga see ei ole tagantjärele ka enam üldse oluline. Mõtles ta seda ise üldistusena või mitte, aga küllap oli talle selleks hetkeks lihtsalt kõike saanud liiga palju.

Värsked uudised toovad hommikulauale teated hutude ja tutside eilsetest tapatalgutest või han-hiinlaste tänastest kavatsustest hävitada homme tiibetlaste peamine tempel. Tänapäeva kommunikatsioonivahendite võimekus seab meid alatasa olukorda, kus me teame oluliselt rohkem, kui suudame emotsionaalselt läbi seedida ja rohkem, kui meil saakski olla võimekust reageerida. Kas teadmine teeb kaasvastutavaks? Kas on võimalik olla kaasvastutav kogu maailmas toimuva eest ja mida see vastutus sel juhul siis ikkagi konkreetselt tähendaks? Ei osta enam Hiinas toodetud Mac'i, vaid ostan USAs toodetu? Kas kohane vastus sellele olukorrale oleks vähem teada või vähem vastutada? Nii tundub mulle tänapäeva üks olulisim küsimus – kus on hoolimise legitiimne piir? Mis hetkel võid sa südamerahus jätkata oma hommikupudruga ja õigustatult tunda, et see või teine olukord ei ole sinu asi. Et sul on õigus nii otsustada.

Vist oli see Ahto Lobjakas, kes juhtis kunagi tähelepanu tendentsile, et ühiskonnas, milles määrav poliitiline mandaat on liberaalne – igaüks enda eest ja turg kõigi vastu – võib kodanik mingil hetkel loogilise järeldusena otsustada, et ka tema suhe riiki võib olla sama õhuke kui riigi suhe temasse. See võib väljenduda lahkumises, vastuhääles või hambad risti lojaalsuses, aga eelkõige väljendub see teatud passiivses ükskõiksuses. Laissez faire. Las teevad.

Eesti on väike ja kõik siin toimuv on paratamatult emotsionaalselt lähedal. Sirbi-skandaali reaktsioonid „kultuuriinimeste“ hulgas tundusid mulle jagunevat kaheks. Ühelt poolt tung ja tajutav kohustus nüüd kohe midagi ette võtta, sellest sõltub kogu ühiskonna tulevik. Isamaa on hädaohus! Meid suretatakse välja! Teisalt mitte just minnalaskmine, aga teatud selline meeleseisund, mis võis olla Heraklesel Augeiase talle puhastades või tollel mehel Vargamäelt, kui ta küsis: „Miks pean mina oma elu siia sohu jätma?“. Ükskõiksus, häbige patsi põimitud ükskõiksus. Need kaks reaktsiooni võisid olla ka ühel ja samal inimesel.

Kuid kujutlegem ükskõiksust, mis on vabastav. Ei tea, kas eestikeelne sõna „ükskõiksus“ väljendabki päris täpselt seda kartmatut neutraalsust. „Mul ei ole eelistust, kes valitseb meie riiki – minu eelistus on inimesed“, nagu ütleb otsusekindel Rea Lest „Pedagoogilise poeemi“ alguses. See oleks ükskõiksus, mis on vabastav liigest hoolimisest kui halvavast koormast. Just sellepärast, et alustasandil on kõik igal juhul okei, et ükskõik mis suunda olukord keerab – igal juhul ei saa kuidagi ees oodata katastroof. Minu arvates on paradoksaalselt just selline loov ükskõikne kartmatus – teatud sunduse puudumine – see, mis võimaldab olukorrale adekvaatselt reageerida, olgu tegu Sirbi-saaga või millegi muuga. Tänu ükskõiksusele on aega ja emotsioonimahtu reageerida sellele, millele sa tõeliselt reageerida tahad. Ükskõiksus kui teadmine, et see ei ole su viimane padrun, seemnevili, toimib tagalana ja vähendab reaktsioonides hüsteeriat ning paradoksaalselt vähendab ka eelpoolkirjeldatud apaatiat. Strateegiline tagala on teatavasti see, mis on Eestis pigem kitsas – kas või majanduslikult, nagu näitas Swedbanki hiljutine uuring elanike haavatavusest juhul, kui majanduslik olukord peaks ootamatult halvenema. Nii on vabastav ükskõiksus Eesti ühiskonnas paraku valitute privileeg.

Millestki sarnasest kirjutas (erialases kontekstis, aga paralleelid on ilmselgelt ka ühiskondlikud) viimases numbris Itaalia arhitektuuriajakiri San Rocco.

„Ükskõiksus on ignoreerimise kunst, unustamise kunst, energia säästmise kunst. Ükskõiksus on karu vastus talvele: mine magama ja jäta vahele.

Ükskõiksus võib tunduda lihtsa lahenduse või apaatsusena, aga tegelikult nõuab ükskõiksus annet ja täpsust. Sest nagu kõik muugi, ei saa ka ükskõiksus olla üleüldine, nii et ta peab olema valikuline. Ükskõiksus on viis, kuidas eristada see, millel on tähtsust. Ükskõiksus on strateegiline otsus. Ükskõiksus on samm kvaliteedi poole: mida vähemast me hoolime, seda lihtsam on lahendus; seega mida rohkem ükskõiksust, seda vähem vigu. /.../ Ükskõiksus loob distantsi ja ta loob võimaliku ruumi tegutsemiseks. /.../ Ükskõiksus kustutab, puhastab, puhastab lõpuni. Ükskõiksus loob tingimused, milles saab alustada tööga. Vabastades meid vajadusest olla hea, loob ükskõiksus ruumi mõistmisele. Vabastades meid vajadusest pooli valida, loob ükskõiksus võimaluse pöörata tähelepanu. Loobudes otsekohe vastamast, loob ükskõiksus viimaks võimaluse kuulata.

Ükskõiksus tähendab vabadust mitte olla kohustatud panema oma talenti väljanäitusele nagu mõõganeelaja tsirkuses. Ükskõiksus on kuidagi alandlik. See on kontrolli vähenemine (mis on võimalik sellepärast, et olulised asjad on juba varem ära määratletud ja muu pole nii tähtis). Selles mõttes pole *vähem* mitte *rohkem*: *vähem* ongi *piisavalt*. Ükskõiksus ei järgi modernismi manihheistlikku alternatiivi: meie (head) sinu (kurja) vastu. Ükskõiksus on reaktsioon maailmale, mis on ilmselgelt keskpärane ja ka jääb selliseks ning mis ei seisa järjeapanu silmitsi alternatiividega, milleks on vaid häving või pääsemine. /.../“

Vähem tagalat – hüsteerilisemad reaktsioonid. Kindlasti on Eesti ühiskonna tsüklilist emotsionaalset üldmobilisatsiooni simuleeriva seisundi loomisel oma roll mängida ka ajakirjandusel, selle klikiloogikast sündivatel pealkirjadel ja seda juhtivatel kasumi-algoritmidel. Pidevad juba klišeeks saanud retoorilised sõnastused, et me peame oma riiki väga hoidma

või muidu läheb nagu eelmise kord. Jah, üks peabki hoidma. Aga see retoorika on nii levinud, et isamaa-on-hädaohus-sõnavara võib vahel käepäraselt kasutada ka keegi, kes ajab hoopis selgesti oma erahuvi.

Aga refleksid toimivad karjatust kuuldes ikka. Vahel mul on kahtlus, et nad toimivad just sellepärast, et paljud ei ole selle ühiskonna olemuslikus stabiilsuses endiselt veel päris veendunud, milleks muidu vajadus seda pidevalt üle korrutada. Skandinaavia puhul, millega end tihti meeeldi võrdleme, ei tundu mulle imetlusväärne mitte niivõrd paljutki võimaldav elatustase, vaid graniitne rahu, suverääne ükskõiksus.

Et mis see ükskõiksus teatrisse puutub? Puutub vägagi, ükskõiksus on mõneti isegi teatri tuum, isegi ja võib-olla eriti angažeeritud teatri puhul. Proovisaal on püha, oleme teatris tihti rääkinud. Proovisaali uks jääb kinni, kuni ta seespoolt avatakse, olgu väljas või tuumasõda. See on emotsionaalne hügieen. Nii sündiv proovisaali rahu on peamine, mis loob võimaluse tõeliselt elusa kunstiteose sünniks. Kunstiteose, mis ei karda.

Laur Kaunissaare

Teater NO99 Internetis - www.no99.ee

Piletite ostmine

Teater NO99 pileteid on võimalik osta Internetis aadressilt www.piletimaailm.com Piletimaailma lehele saab ka teatri kodulehe alajaotustest “Kava” ja “Piletid”.

Ikka tekib olukordi, mil tahame kiiresti midagi öelda või jagada. Nii edastame infot lisaks kodulehele veel kolme kanali kaudu.

E-mail – Teater NO99 listiteated

See on kõige mugavam viis olla kursis pileti- ja müügiteadetega. Liitu teatri mailinglistiga www.no99.ee alamlehel “Piletid”

Twitter – www.twitter.com/TeaterNO99

Twitteri lühisõnumitega saadame jälgijatele uute artiklite ja kavalehtede linke. Edastame materjali, mis netis Teater NO99 kohta silma jääb.

Facebook – grupp “Teater NO99”

Facebookis jagame uudiseid ja korraldame vahel ka piletimänge.

Kohvik ja Jazzklubi

Järjepideva traditsioonina on Teatris NO99 toimunud jazzklubi üritused meie kohvikus, igal reedel kell 22:00. Nüüd aga on selles osas ees positiivselt kardinaalsed muutused – mitte jazzklubiga, küll aga kohvikuga, mis on saanud sootuks uue ruumi, ilme ja akustika, on liikunud terve korruse ülespoole ja avaneb teie ees kohe kui meie maja ukse avate. Uued söögid, uued joogid iga päev ja õhtu (v.a. pühapäeval) ja reede õhtuti vana hea jazz.

Kohvik on avatud E-N kell 10-24, R-L kell 10-01. Toitu saab tellida kuni tund enne kohviku sulgemist.

Jazzklubisse pilet 5/3 €. Samal õhtul teatrit külastanud inimesed saavad jazzipileti hinnaga 2 €.
Eesti Jazzklubi liikmetele pilet 2 €.

Jaanuar

- R 17/01 22:00 **Swing`n`Joy Orchestra featuring Kelli Uustani Tribute to Amy Winehouse**
- R 24/01 22:00 **Susanna Aleksandra Community**
- L 25/01 22:00 **Eesti Teatri- ja Muusikaakadeemia ansamblid**
- R 31/01 22:00 **Inga Kaare & Peep Ojaveski gipsytrio**

Veebruar

- L 01/02 19:00 **“Eesti Jazzliit 10” galakontsert**
- R 07/02 22:00 **Ro:toro**
- R 14/02 22:00 **Esteetikud**
- R 21/02 22:00 **Windpower**
- R 28/02 22:00 **Micky Lee featuring Marjamaa Brothers**

Piletiinfo

Kassa 660 5051
E-N 10-24, R-L 10-01

Piletid on müügil ka Piletimaailma müügipunktides ja internetis www.piletimaailm.com

Pileti hind 17 €, sooduspilet 13 €. Müügil ka kinkekaardid 34 €. Sooduspilet kehtib õpilastele, üliõpilastele, õpetajatele ja pensionäridele.

Broneeritud üksikpiletite väljaostmine hiljemalt üks nädal enne ja kollektiivtellimuste puhul kaks nädalat enne etendust. Pileteid tagasi ei osteta.

Teatris on avatud uhiuus kohvik E-R 10st 24ni ning R-L 10st 01ni. Toitu saab tellida E-R 10st 23ni ja R-L 10st 24ni. Lauda on võimalik broneerida ka ette kaetult või katmata.

Teatrimaja taga asuv autoparkla on õhtuti alates 18st publikule avatud. Rattaparkla on peaukse vestibüülis. Palume etenduse ajaks autot mitte parkida Kaitseministeeriumi ja meie maja ette.

Teater jätab endale õiguse teha mängukavas muudatusi. Ärajäänud etenduste piletid ostetakse tagasi või vahetatakse ümber kahe nädala jooksul teatri kassas (Sakala 3).

Teater NO99 on Eesti Etendusasutuste Liidu liige.

Theatre NO99
Sakala 3
10141 Tallinn

The ticket office and cafe are open from Monday to Thursday 10 a.m to 12 p.m., from Friday to Saturday 10 a.m. to 1 a.m. You can always book a table in cafe. Tickets are also available at the ticket offices of Piletimaailm. Ticket prices are 17 € and 13 €. The ticket office's and cafe's telephone number is 660 5051.

Jaanuar

- L 18/01 19:00 **NO53 Kadunud sõbra juhtum** Esietendus
E 20/01 19:00 **NO53 Kadunud sõbra juhtum**
T 21/01 19:00 **NO53 Kadunud sõbra juhtum**
N 23/01 19:00 **NO53 Kadunud sõbra juhtum**
R 24/01 19:00 **NO53 Kadunud sõbra juhtum**
L 25/01 19:00 **NO53 Kadunud sõbra juhtum**
T 28/01 19:00 **NO60 Iga eht südamelöök**
K 29/01 19:00 **NO60 Iga eht südamelöök**
R 31/01 19:00 **NO57 Enesetapja** Vene Teatris
R 31/01 19:30 **NO58 Ilona. Rosetta. Sue** Münchner Kammerspieles

Veebruar

- L 01/02 19:00 **NO57 Enesetapja** Vene Teatris
L 01/02 19:30 **NO58 Ilona. Rosetta. Sue** Münchner Kammerspieles
P 02/02 19:30 **NO58 Ilona. Rosetta. Sue** Münchner Kammerspieles
E 03/02 19:00 **NO57 Enesetapja** Vene Teatris
E 03/02 19:30 **NO58 Ilona. Rosetta. Sue** Münchner Kammerspieles
T 04/02 19:00 **NO57 Enesetapja** Vene Teatris
T 04/02 19:30 **NO58 Ilona. Rosetta. Sue** Münchner Kammerspieles
T 11/02 19:00 **NO59 samm lähemale**
T 11/02 20:00 **NO58 Ilona. Rosetta. Sue** Brüsselis, KVS-is
K 12/02 19:00 **NO59 samm lähemale**
K 12/02 20:00 **NO58 Ilona. Rosetta. Sue** Brüsselis, KVS-is
N 13/02 20:00 **NO58 Ilona. Rosetta. Sue** Brüsselis, KVS-is
R 14/02 19:00 **NO54 Kolmapäev**
R 14/02 20:00 **NO58 Ilona. Rosetta. Sue** Brüsselis, KVS-is
L 15/02 19:00 **NO54 Kolmapäev**
L 15/02 20:00 **NO58 Ilona. Rosetta. Sue** Brüsselis, KVS-is
E 17/02 19:00 **NO54 Kolmapäev**
L 22/02 19:00 **NO53 Kadunud sõbra juhtum**
T 25/02 19:00 **NO53 Kadunud sõbra juhtum**
K 26/02 19:00 **NO53 Kadunud sõbra juhtum**
R 28/02 19:00 **NO65 Suur õgimine**